

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (девети разширен състав)

5 ноември 2014 година *

„Обща външна политика и политика на сигурност — Ограничителни мерки срещу Сирия — Замразяване на средства — Функции на управителя на Централната банка на Сирия — Жалба за отмяна — Съобщаване на акт относно ограничителни мерки — Срок за обжалване — Допустимост — Право на защита — Справедлив процес — Задължение за мотивиране — Тежест на доказване — Право на ефективна съдебна защита — Пропорционалност — Право на собственост — Право на личен и семеен живот — Прилагане на ограничения за достъп спрямо гражданин на дадена държава членка — Свободно движение на граждани на Съюза“

По съединени дела T-307/12 и T-408/13,

Adib Mayaleh, с местожителство в Дамаск (Сирия), за който се явяват G. Karouni и C. Dumont, адвокати,

жалбоподател,

срещу

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват J.-P. Nix и V. Piessevaux, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане за частична отмяна, първо, на Решение за изпълнение 2012/256/ОВППС на Съвета от 14 май 2012 година за изпълнение на Решение 2011/782/ОВППС на Съвета относно ограничителни мерки срещу Сирия (ОВ L 126, стр. 9), второ, на Регламент за изпълнение (ЕС) № 410/2012 на Съвета от 14 май 2012 година за прилагане на член 32, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 36/2012 относно ограничителни мерки с оглед на положението в Сирия (ОВ L 126, стр. 3), трето, на Решение 2012/739/ОВППС на Съвета от 29 ноември 2012 година относно ограничителни мерки срещу Сирия и за отмяна на Решение 2011/782/ОВППС (ОВ L 330, стр. 21), четвърто, на Регламент за изпълнение (ЕС) № 363/2013 на Съвета от 22 април 2013 година за изпълнение на Регламент (ЕС) № 36/2012 относно ограничителни мерки с оглед на положението в Сирия (ОВ L 111, стр. 1, поправка в ОВ L 127, стр. 27), пето, на Решение 2013/255/ОВППС на Съвета от 31 май 2013 година относно ограничителни мерки срещу Сирия (ОВ L 147, стр. 14),

ОБЩИЯТ СЪД (девети разширен състав),

състоящ се от: G. Berardis (докладчик), председател, O. Czúcz, I. Pelikánová, A. Popescu и E. Buttigieg, съдии,

секретар: J. Plingers, администратор,

* Език на производството: френски.

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 3 април 2014 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи споровете

- 1 Жалбоподателят, г-н Adib Mayaleh, сирийски гражданин, придобил френско гражданство, е управител на Централната банка на Сирия. При натурализацията му е записан с френското име André Mayard. Във френския паспорт на жалбоподателя е посочено само това име.
- 2 На 9 май 2011 г. Съветът на Европейския съюз приема на основание член 29 ДЕС Решение 2011/273/ОВППС относно ограничителни мерки срещу Сирия (ОВ L 121, стр. 11).
- 3 Член 3, параграф 1 от Решение 2011/273 предвижда, че държавите членки предприемат необходимите мерки за предотвратяване на влизането или транзитното преминаване през техните територии на лицата, отговорни за тежките репресии срещу гражданското население в Сирия, и свързаните с тях лица, посочени в списъка към приложението на посоченото решение.
- 4 Член 4, параграф 1 от Решение 2011/273 предвижда, че се замразяват всички финансови средства и икономически ресурси, принадлежащи, притежавани, държани или контролирани от лица, отговорни за тежките репресии срещу гражданското население в Сирия, и от физически или юридически лица и свързани с тях образувания. Условието за това замразяване са определени в другите параграфи от същия член.
- 5 Съгласно член 5, параграф 1 от Решение 2011/273 Съветът съставя списъка на засегнатите лица.
- 6 На същата дата на основание член 215, параграф 2 ДФЕС Съветът приема Регламент (ЕС) № 442/2011 относно ограничителни мерки с оглед на положението в Сирия (ОВ L 121, стр. 1). Член 4, параграф 1 от него предвижда замразяване на всички финансови средства и икономически ресурси, принадлежащи на, притежавани, държани или контролирани от физическите или юридическите лица, образуванията и органите, изброени в приложение II от посочения регламент.
- 7 Решение 2011/273 е заменено с Решение 2011/782/ОВППС на Съвета от 1 декември 2011 година относно ограничителни мерки срещу Сирия и за отмяна на Решение 2011/273 (ОВ L 319, стр. 56).
- 8 Член 18, параграф 1 и член 19, параграф 1 от Решение 2011/782 отговарят съответно на член 3, параграф 1 и на член 4, параграф 1 от Решение 2011/273, като в текстовете е добавено, че изложените в тях ограничителни мерки се прилагат и по отношение на лицата, които получават ползи от режима или го подкрепят.
- 9 Регламент № 442/2011 е заменен с Регламент (ЕС) № 36/2012 на Съвета от 18 януари 2012 година относно ограничителни мерки с оглед на положението в Сирия и за отмяна на Регламент № 442/2011 (ОВ L 16, стр. 1).

- 10 С Решение за изпълнение 2012/256/ОВППС на Съвета от 14 май 2012 година за изпълнение на Решение 2011/782 (ОВ L 126, стр. 9) името на жалбоподателя е добавено в списъка в приложение I към посоченото решение, като на езика на производството са добавени следните мотиви:

„Adib Mayaleh носи отговорност за оказване на икономическа и финансова подкрепа на сирийския режим в качеството му на управител на Централната банка на Сирия“.

- 11 С Регламент за изпълнение (ЕС) № 410/2012 на Съвета от 14 май 2012 година за прилагане на член 32, параграф 1 от Регламент № 36/2012 (ОВ L 126, стр. 3) името на жалбоподателя е добавено в списъка в приложение II към посочения регламент със същите мотиви като възпроизведените в точка 10 по-горе.

- 12 Член 21, параграфи 2 и 3 от Решение 2011/782 гласи:

„2. Съветът уведомява засегнатото лице или образувание за решението си то да бъде включено в списъка, включително за основанията за това, или пряко, ако адресът е известен, или чрез публикуване на известие, за да се предостави възможност на това лице или образувание да представи възражения.

3. Когато са представени възражения или нови съществени доказателства, Съветът преразглежда решението си и съответно уведомява засегнатото лице или образувание“.

- 13 Член 32, параграфи 2 и 3 от Регламент № 36/2012 съдържа сходна разпоредба.

- 14 На 15 май 2012 г. Съветът публикува в *Официален вестник на Европейския съюз* Известие на вниманието на лицата и образуванията, спрямо които се прилагат ограничителните мерки, предвидени в Решение 2011/782, изпълнявано с Решение за изпълнение 2012/256, и в Регламент № 36/2012, изпълняван с Регламент за изпълнение № 410/2012 (ОВ С 139, стр. 19).

- 15 Съгласно това известие засегнатите лица и образувания могат да отправят искане до Съвета, придружено от удостоверителни документи, за преразглеждане на решението за включването им в списъците, приложени към посочените в точка 14 по-горе актове.

- 16 След включването му в разглежданите списъци жалбоподателят не отправя до Съвета такова искане. Въпреки това с постъпила на 11 юли 2012 г. жалба в секретариата на Общия съд жалбоподателят иска да се отменят Регламент за изпълнение № 410/2012 и Решение за изпълнение 2012/256 в частта, в която го засягат.

- 17 С Решение 2012/739/ОВППС на Съвета от 29 ноември 2012 година относно ограничителни мерки срещу Сирия и за отмяна на Решение 2011/782 (ОВ L 330, стр. 21) приложените спрямо жалбоподателя ограничителни мерки са потвърдени, като името му е включено съответно в част А от приложение I към Решение 2012/739 със следните мотиви:

„Adib Mayaleh е отговорен за осигуряването на икономическа и финансова подкрепа на сирийския режим чрез функциите си на управител на Централната банка на Сирия“.

- 18 На 30 ноември 2012 г. Съветът публикува в *Официален вестник на Европейския съюз* Известие на вниманието на лицата и образуванията, спрямо които се прилагат ограничителните мерки, предвидени в Решение 2012/739 и Регламент № 36/2012 (ОВ С 370, стр. 6), съдържанието на което по същество съвпада със съдържанието на посоченото в точки 14 и 15 по-горе известие.

- 19 С Регламент за изпълнение (ЕС) № 363/2013 на Съвета от 22 април 2013 година за изпълнение на Регламент (ЕС) № 36/2012 (ОВ L 111, стр. 1, поправка в ОВ L 127, стр. 27) Съветът заменя приложение II към Регламент 36/2012, като запазва името на жалбоподателя и в новото приложение със същите мотиви като възпроизведените в точка 17 по-горе.
- 20 На 23 април 2013 г. Съветът публикува в *Официален вестник на Европейския съюз* Известие на вниманието на лицата и образуванията, спрямо които се прилагат ограничителните мерки, предвидени в Решение 2011/739, изпълнявано с Решение за изпълнение 2013/185/ОВППС на Съвета и с Регламент № 36/2012, изпълняван с Регламент за изпълнение № 363/2013 (ОВ С 115, стр. 5), съдържанието на което по същество съвпада със съдържанието на посоченото в точки 14 и 15 по-горе известие.
- 21 С Решение 2013/255/ОВППС на Съвета от 31 май 2013 година относно ограничителни мерки срещу Сирия (ОВ L 147, стр. 14) прилаганите спрямо жалбоподателя ограничителни мерки са запазени, като името му фигурира в част А от приложение I към това решение със същите мотиви като възпроизведените в точка 17 по-горе.
- 22 На 1 юни 2013 г. Съветът публикува в *Официален вестник на Европейския съюз* Известие на вниманието на лицата и образуванията, спрямо които се прилагат ограничителните мерки, предвидени в Решение 2013/255 и в Регламент № 36/2012 (ОВ С 155, стр. 1), съдържанието на което по същество съвпада със съдържанието на посоченото в точки 14 и 15 по-горе известие.

Производство и искания на страните

- 23 Както беше припомнено в точка 16 по-горе, с постъпила на 11 юли 2012 г. жалба в секретариата на Общия съд жалбоподателят иска да се отменят Регламент за изпълнение № 410/2012 и Решение за изпълнение 2012/256 в частта, в която го засягат. Тази жалба е заведена под номер Т-307/12.
- 24 С писмено становище, постъпило в секретариата на Общия съд на 30 януари 2013 г., жалбоподателят прави искане да измени предявените от него по дело Т-307/12 искания, така че те да се отнасят и до отмяната на Решение 2012/739, в частта, в която го засяга (наричано по-нататък „искане жалбата да се отнася до Решение 2012/739“).
- 25 С постъпило на 27 февруари 2013 г. писмо в секретариата на Общия съд Съветът заявява, че няма възражения по искането жалбата да се отнася до Решение 2012/739.
- 26 С писмено становище, постъпило в секретариата на Общия съд на 30 юли 2013 г., жалбоподателят прави искане да измени предявените от него по дело Т-307/12 искания, така че те да се отнасят и до отмяната на Регламент за изпълнение № 363/2013 и до Решение 2013/255 в частта, в която го засягат (по-нататък съответно „искане жалбата да се отнася до Регламент за изпълнение № 363/2013“ и „искане жалбата да се отнася до Решение 2013/255“). На същата дата жалбоподателят също така е подал втора жалба, която е заведена под номер Т-408/13, с която иска да се отменят Регламент за изпълнение № 363/2013 и Решение 2013/255 в частта, в която го засягат.
- 27 В постъпило на 6 септември 2013 г. писмо в секретариата на Общия съд по дело Т-307/12 Съветът заявява, че няма възражения по искането жалбата да се отнася до Регламент за изпълнение № 363/2013 и по искането жалбата да се отнася до Решение 2013/255.

- 28 В рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 64 от Процедурния му правилник, Общият съд (девети състав) иска от Съвета да уточни по отношение на дело T-408/13 дали пряко е съобщено на жалбоподателя за Регламент за изпълнение № 363/2013 и за Решение 2013/255.
- 29 С постъпило на 15 октомври 2013 г. писмо в секретариата на Общия съд Съветът изпраща две писма съответно на 13 май и на 3 юни 2013 г., с които уведомява адвокат Karouni, единият от представителите на жалбоподателя по дело T-307/12, най-напред за Регламент за изпълнение № 363/2013, а след това за Решение 2013/255.
- 30 С постъпило на 30 октомври 2013 г. писмо в секретариата на Общия съд жалбоподателят потвърждава, че неговият представител е получил горепосочените съобщения, съответно на 17 май и 6 юни 2013 г. Жалбоподателят обаче изтъква, че Регламент за изпълнение № 363/2013 и Решение 2013/255 не са му връчени пряко на адреса.
- 31 Съгласно член 50 от Процедурния правилник, след като са изслушани страните, с определение от 6 ноември 2013 г. на председателя на девети състав на Общия съд дела T-307/12 и T-408/13 са съединени за целите на писмената фаза, на устната фаза и на решението, което слага край на производството.
- 32 На 18 декември 2013 г. Съветът подава писмена защита по дело T-408/13.
- 33 С решение от 6 януари 2014 г. Общият съд (девети състав) решава на основание член 47, параграф 1 от Процедурния правилник, че не е необходима втора размяна на писмени становища.
- 34 С постъпило на 21 януари 2014 г. писмо в секретариата на Общия съд жалбоподателят иска да му бъде предоставена възможност да представи писмена реплика по дело T-408/13 с цел да заеме становище по възражението за недопустимост, повдигнато от Съвета в писмената защита, посочена в точка 32 по-горе.
- 35 На 22 януари 2014 г. на основание член 14 от Процедурния правилник и по предложение на девети състав Общият съд решава да препрати настоящите дела на девети разширен състав.
- 36 С писмено становище, постъпило в секретариата на Общия съд на 22 януари 2014 г., жалбоподателят прави искане да измени предявените от него искания за отмяна, така че те да се отнася и до Решение 2013/760/ОВППС на Съвета от 13 декември 2013 година за изменение на Решение 2013/255/ОВППС (ОВ L 335, стр. 50) и на Регламент (ЕС) № 1332/2013 на Съвета от 13 декември 2013 година за изменение на Регламент (ЕС) № 36/2012 (ОВ L 335, стр. 3), в частта, в която го засягат.
- 37 С решение от 13 февруари 2014 г. Общият съд (девети разширен състав) отхвърля посоченото в точка 34 по-горе искане на жалбоподателя.
- 38 Въз основа на доклад на съдията докладчик Общият съд (девети разширен състав) решава да започне устната фаза на производството и в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 64 от Процедурния правилник, приканва страните да отговорят на няколко въпроса. Съгласно член 24, втора алинея от Статута на Съда на Европейския съюз е поискано и Френската република да предостави информация.
- 39 Страните изпълняват разпореденото с тези процесуално-организационни действия в определения срок. Френската република също представя поисканата информация.

- 40 Устните състезания и отговорите на страните на въпросите, поставени устно от Общия съд, са изслушани в съдебното заседание от 3 април 2014 г. По този повод жалбоподателят по-конкретно твърди, че от една страна, жалбата по дело T-408/13 е подадена при условията на евентуалност с цел да се вземе предвид хипотеза, при която Общият съд би установил недопустимост на исканията му по дело T-307/12, така както те са изменени с посочените в точки 24 и 26 по-горе молби, и от друга страна, че оттегля искането си за изменение, посочено в точка 36 по-горе. Съветът от своя страна твърди, че жалбата срещу Регламент за изпълнение № 363/2013 е просрочена. В хипотеза, при която Общият съд приеме, че жалбоподателят е трябвало да бъде уведомен за поправката на този регламент за изпълнение, публикувана в Официален вестник на 9 май 2013 г. (наричана по-нататък „поправката от 9 май 2013 г.“), при условията на евентуалност Съветът моли в частта, в която се отнася до посочения регламент за изпълнение, жалбата да се приеме за недопустима и относно тази поправка се ослани на разумната преценка на Общия съд. Това изявление е отбелязано в протокола от съдебното заседание.
- 41 По дело T-307/12 жалбоподателят иска от Общия съд:
- да отмени Решение за изпълнение 2012/256 в частта, в която го засяга,
 - да отмени Регламент за изпълнение № 410/2012 в частта, в която го засяга,
 - да отмени Решение 2012/739 в частта, в която го засяга,
 - да отмени Регламент за изпълнение № 363/2013 в частта, в която го засяга,
 - да отмени Решение 2013/255, в частта, в която го засяга,
 - да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.
- 42 По дело T-408/13 жалбоподателят иска от Общия съд:
- да отмени Регламент за изпълнение № 363/2013 в частта, в която го засяга,
 - да отмени Решение 2013/255 в частта, в която го засяга,
 - да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.
- 43 По дело T-307/12 Съветът иска от Общия съд:
- да отхвърли жалбата,
 - да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.
- 44 По дело T-408/13 Съветът иска от Общия съд:
- да обяви жалбата за недопустима,
 - при условията на евентуалност, да обяви за недопустима жалбата по отношение на Регламент за изпълнение № 363/2013,
 - при условията на евентуалност спрямо предходното, да обяви жалбата за неоснователна,
 - да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

A – По жалбата по дело T-307/12

1. По допустимостта на исканията за изменение на исканията

- 45 Жалбоподателят иска да разшири предмета на жалбата си по дело T-307/12, за да може същата да се отнася и до Решение 2012/739, Регламент за изпълнение № 363/2013 и Решение 2013/255.
- а) По искането жалбата да се отнася до Решение 2012/739 и до Решение 2013/255
- 46 Следва да се припомни, че както се установява от точки 17 и 20 по-горе, след подаването на жалба по дело T-307/12, от една страна, Решение 2011/782, изменено с Решение за изпълнение 2012/172, е отменено и заменено с Решение 2012/739 и от друга страна, тъй като Решение 2012/739 вече не е приложимо, е прието Решение 2013/255. Името на жалбоподателя фигурира в списъците в приложение I към Решение 2012/739 и към Решение 2013/255 с мотивите, възпроизведени по-горе в точка 17.
- 47 В това отношение следва да се отбележи, че когато в хода на производството първоначално обжалваният акт е заменен с друг акт със същия предмет, той следва да се разглежда като ново обстоятелство, което позволява на жалбоподателя да измени своите искания и основания. Наистина не би могло да се допусне да се даде възможност на институция или орган на Европейския съюз в отговор на критиките, съдържащи се в жалба срещу някой от нейните/неговите актове, да измени този акт или да го замени с друг и да се позове в хода на производството на това изменение или замяна, за да лиши другата страна от възможността да разшири първоначалните си искания и основания по отношение на последващия акт или да представи допълнителни искания и основания срещу него (Решение на Съда от 3 март 1982 г. по дело Alpha Steel/Комисия, 14/81, Recueil, стр. 749, точка 8 и Решение на Общия съд от 6 септември 2013 г. по дело Melli Iran/Съвет, T-35/10 и T-7/11, точка 53).
- 48 Освен това, за да бъде допустимо, искането за изменение трябва да е подадено в двумесечния срок за обжалване, предвиден в член 263, шеста алинея ДФЕС, удължен със срока за отдалеченост от десет дни по член 102, параграф 2 от Процедурния правилник, и при необходимост удължен с допълнителни четиринадесет дни съгласно член 102, параграф 1 от посочения регламент (вж. точка 65 по-долу). Този срок за обжалване е императивен и съдът на Съюза трябва да го прилага така, че да се гарантира правната сигурност и равнопоставеността на правните субекти пред закона. Поради това съдът трябва евентуално служебно да провери дали този срок е бил спазен (вж. Решение Bank Melli Iran/Съвет, точка 47 по-горе, точка 55 и цитираната съдебна практика).
- 49 Следва да се приеме, че искането жалбата да се отнася до Решение 2012/739 и искането жалбата да се отнася до Решение 2013/255 са допустими. Всъщност, като се вземат предвид датите, съответно 29 ноември 2012 г. и 31 май 2013 г., на приемане на тези решения, по силата на които по отношение на жалбоподателя продължават да се прилагат ограничителните мерки срещу Сирия, посочените искания, постъпили в секретариата на Общия съд съответно на 30 януари 2013 г. и на 30 юли 2013 г., очевидно са били подадени в срока за обжалване, приложим за всяко от разглежданите решения.

б) По искането жалбата да се отнася до Регламент за изпълнение № 363/2013

- 50 Макар в подадено на 6 септември 2013 г. становище в секретариата на Общия съд (вж. точка 27 по-горе) Съветът да не е изложил мотиви относно просрочване на искането жалбата да се отнася до Регламент за изпълнение № 363/2013, в съдебно заседание, което е общо за двете съединени дела, той твърди, че жалбоподателят оспорва посочения акт извън срока за обжалване. Всъщност, както вече е посочил в писмената си защита по дело T-408/13, Съветът твърди, че жалбоподателят е трябвало да се обърне към Общия съд най-късно на 29 юли 2013 г., като се има предвид, от една страна, фактът, че Съветът е връчил на 17 май 2013 г. съобщението за посочения регламент на адреса на кантората на един от адвокатите, които вече са представлявали жалбоподателя по дело T-307/12, и от друга страна, разпоредбите относно сроковете за обжалване, съдържащи се в член 263, шеста алинея ДФЕС, в член 102, параграф 2 и в член 101, параграф 2, първа алинея от Процедурния правилник.
- 51 В съдебно заседание жалбоподателят поддържа, че съобщаването не е извършено валидно и поради това искането жалбата да се отнася до Регламент за изпълнение № 363/2013 не е просрочено.
- 52 Следва да се разгледа въпросът дали Съветът е бил длъжен да съобщи на жалбоподателя за Регламент за изпълнение № 363/2013 и при утвърдителен отговор, на какви условия трябва да отговаря това съобщаване.

По задължението за съобщаване на жалбоподателя за Регламент за изпълнение № 363/2013

- 53 Най-напред следва да се отбележи, че принципите, припомнени в точки 47 и 48 по-горе, се прилагат също така към искане за изменение на исканията по отношение на акт като Регламент за изпълнение № 363/2013, който, без да отменя предходен акт, запазва включването на дадено лице в списъците на лицата, на които са наложени ограничителни мерки вследствие от изрично предвидено в приложимата правна уредба процедура по преразглеждане (вж. в този смисъл Решение по дело Bank Mellі Iran/Съвет, точка 47 по-горе, точка 54).
- 54 Също така следва да се отбележи, че съгласно съдебната практика принципът на ефективна съдебна защита изисква органите на Съюза, които приемат или запазват ограничителни мерки спрямо определено лице и образуване, какъвто е разглежданият случай, да съобщят на съответното лице или образуване съображенията си за издаването на тези мерки в момента на приемането им или поне в най-кратки срокове след това, за да се позволи на тези лица или образувания да упражнят правото си на обжалване (вж. Решение по дело Bank Mellі Iran/Съвет, точка 47 по-горе, точка 56 и цитираната съдебна практика).
- 55 В случая този принцип е приложен в член 32, параграфи 1 и 2 от Регламент № 36/2012, който гласи следното:

„1. Когато Съветът реши да наложи по отношение на физическо или юридическо лице, образуване или орган [ограничителни] мерки [...], посочени в член 14, той изменя съответно приложение II или IIa.

2. Съветът съобщава решението си физическото или юридическото лице, образуването или органа по параграф 1, заедно с основанията за включването в списъка, като това се прави пряко, ако адресът е известен, или чрез публикуване на известие, за да се предостави възможност на физическото или юридическото лице, образуването или органа да представи възражения“.

56 От това следва, че срокът за подаване на жалба за отмяна срещу акт, с който се налагат ограничителни мерки на лице или образувание, започва да тече едва от датата, на която този акт е съобщен на заинтересованото лице, а не от датата на публикуване на този акт, като се има предвид обстоятелството, че по отношение на засегнатите от тези мерки лица той представлява съвкупност от индивидуални решения. Освен това срокът за подаване на искане за разширяване на обхвата на исканията и основанията, така че да се отнасят и до акт, с който се запазват тези мерки, започва да тече едва от датата, на която новият акт е съобщен на съответното лице или образувание (вж. в този смисъл Решение по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 47 по-горе, точка 57, вж. също така в този смисъл и по аналогия Решение на Съда от 23 април 2013 г. по дело Gbagbo и др./Съвет, C-478/11 P—C-482/11 P, точки 56—58).

57 В случая Регламент за изпълнение № 363/2013 представлява акт, с който Съветът запазва името на жалбоподателя в приложения списък към Регламент № 36/2012. Ето защо Съветът е бил длъжен да съобщи на жалбоподателя за този акт, и то независимо от това дали Съветът се основава на нови доказателства, за да реши да запази името му в списъка. Всъщност, противно на твърдяното от Съветът в съдебно заседание, по никакъв начин от Решение на Общия съд от 4 февруари 2014 г. по дело Syrian Lebanese Commercial Bank/Съвет (T-174/12 и T-80/13, точка 149) не следва, че задължението за съобщаване на заинтересованото лице на акт, който запазва ограничителните мерки спрямо него, важи само когато този акт се основава на нови доказателства спрямо доказателствата, които първоначално са обосновавали приемането на такива мерки. В действителност съдебната практика, на която се позовава Съветът, се отнася до въпроса дали зачитането на правото на защита на лице, засегнато от ограничителни мерки, изисква това лице да бъде изслушано преди приемане на акта, с който се запазват тези мерки спрямо него. В този контекст съдебната практика установява, че правото на лицето да бъде изслушано, преди да се приемат актове, запазващи ограничителни мерки спрямо лица, за които вече се отнасят тези мерки, предполага, че Съветът е възприел нови доказателства, насочени срещу тези лица (вж. Решение по дело Syrian Lebanese Commercial Bank/Съвет, посочено по-горе, точка 149 и цитираната съдебна практика).

58 Следователно в настоящия случай Съветът е бил длъжен да съобщи на жалбоподателя за Регламент за изпълнение № 363/2013.

По избора между пряко съобщаване на заинтересованите лица за Регламент за изпълнение № 363/2013 и публикуване на известие за този акт в Официален вестник

59 За да се установи кое е правопораждащото събитие за срока, който жалбоподателят трябва да спазва, за да оспори пред Общия съд Регламент за изпълнение № 363/2013, следва да се определи при какви условия Съветът трябва да му съобщи този акт.

60 От съдебната практика следва, че член 32, параграфи 1 и 2 от Регламент № 36/2012 трябва да се тълкуват в смисъл, че когато Съветът разполага с адреса на лице, засегнато от ограничителни мерки, и когато няма пряко съобщаване на съдържащите такива мерки актове, срокът на обжалване, който трябва да се спазва от това лице, за да оспори посочените актове пред Общия съд, не започва да тече. Така че само когато е невъзможно да се връчи лично актът на заинтересованото лице, с който се въвеждат или запазват спрямо него ограничителни мерки, срокът за обжалване на този акт започва да тече от публикуването на известието в *Официален вестник на Европейския съюз* (вж. в този смисъл Решение по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 47 по-горе, точка 59 и Решение по дело Syrian Lebanese Commercial Bank/Съвет, точка 57 по-горе, точки 59 и 60, вж. също така в този смисъл и по аналогия Решение по дело Gbagbo и др./Съвет, точка 56 по-горе, точки 61 и 62).

- 61 В това отношение следва да се отбележи, че е възможно Съветът да е в невъзможност да връчи лично на физическо или юридическо лице или на дадено образувание акт, който ги засяга и съдържа ограничителни мерки, когато адресът на това лице не е публикуван или не му е предоставен или когато изпратеното съобщение на адреса, с който разполага Съветът, не е получено въпреки положените с цялата дължима грижа усилия, за да се извърши такова съобщаване.
- 62 В случая се установява, че към 23 април 2013 г., датата на приемане на Регламент за изпълнение № 363/2013, Съветът е разполагал с адреса на жалбоподателя. Всъщност първоначалната жалба по дело T-307/12, която е постъпила в секретариата на Общия съд на 11 юли 2012 г. и е връчена на Съвета на 13 юли 2012 г., в съответствие с член 44, параграф 1, буква а) от Процедурния правилник съдържа адреса на жалбоподателя, тъй като в нея се уточнява, че той съвпада с посочения адрес на Централната банка на Сирия.
- 63 Ето защо следва по принцип да се изключи възможността публикуването в Официален вестник на посоченото в точка 20 по-горе известие за Регламент за изпълнение № 363/2013 да се счита като правопораждащо събитие за срока, който жалбоподателят трябва да спазва, за да оспори този акт пред Общия съд.
- 64 В случая, тъй като Съветът дори не твърди, че не е в състояние пряко да съобщи на жалбоподателя за Регламент за изпълнение № 363/2013 (вж. в този смисъл Решение по дело Syrian Lebanese Commercial Bank/Conseil, точка 57 по-горе, точка 61), датата на публикуване на известието може да представлява началният момент на срока за обжалване само в хипотеза, при която такова пряко съобщаване не е извършено успешно (вж. точка 61 по-горе). Разглежданият случай обаче не е такъв.
- 65 Освен това следва да се отбележи, че когато Съветът разполага с адреса по местожителство на лице, засегнато от ограничителни мерки, и надлежно му съобщи на този адрес за съдържащите тези мерки актове, без значение е обстоятелството, че срокът на обжалване на тези актове може да бъде по-благоприятен за посоченото лице, ако е изчислен, считано от датата на публикуване в Официален вестник на известието за разглежданите актове, като по-конкретно се вземе предвид приложението на член 102, параграф 1 от Процедурния правилник, който предвижда допълнителни четиринадесет дни при изчисляване на срока на обжалване, считано от публикуването на акта в Официален вестник (вж. в този смисъл Решение по дело Syrian Lebanese Commercial Bank/Съвет, точка 57 по-горе, точка 65). Всъщност прякото връчване на адреса позволява на адресата да се запознае както със съдържанието на засягащите го актовете, така и с мотивите им. Ето защо датата на получаване на това съобщение поставя началото на срока на обжалване на тези актове (вж. в този смисъл и по аналогия Определения на Общия съд от 4 юни 2012 г. по дело ICO Satellite/Комисия, T-350/09, точки 29 и 33 и Определение на Общия съд от 18 декември 2012 г. по дело Унгария/Комисия, T-320/11, точки 19 и 23). Впрочем трябва да се припомни, че целта на предвидения в член 102, параграф 1 от Процедурния правилник допълнителен четиринадесетдневен срок се състои в това да се гарантира на заинтересованите лица достатъчен период от време, за да подадат жалба срещу публикувани актове и срещу актове, за които заинтересованото лице е уведомено чрез публикуване на известие (вж. в този смисъл по дело Решение Syrian Lebanese Commercial Bank/Съвет, точка 57 по-горе, точки 64 и 65). От друга страна, когато на заинтересованото лице пряко е съобщено за даден акт, няма никакви основания да му се предостави такъв срок.
- 66 Тъй като от горепосоченото следва, че от една страна, Съветът е длъжен пряко да съобщи на жалбоподателя за Регламент за изпълнение № 363/2013, и от друга страна, в хипотеза, при която не е надлежно извършено такова съобщаване, срокът, който жалбоподателят трябва да спазва, за да оспори този акт пред Общия съд, не е започвал да тече, следва да се установи дали Съветът е изпълнил това задължение.

По условията за съобщаване на жалбоподателя за Регламент за изпълнение № 363/2013

- 67 Безспорно е, че от една страна, Съветът не е връчил на жалбоподателя Регламент № 363/2013 на адреса му в Централната банка на Сирия, и че от друга страна, един от адвокатите, представляващи жалбоподателя по дело T-307/12, е получил на 17 май 2013 г. писмо от Съвета от 13 май 2013 г., към което е приложен Регламент за изпълнение № 363/2013 (наричано по-нататък „писмо, получено на 17 май 2013 г.“).
- 68 Жалбоподателят твърди, че писмото, получено на 17 май 2013 г., не представлява надлежно съобщаване, тъй като Съветът, първо, не го е уведомил за поправката от 9 май 2013 г. (вж. точка 40 по-горе), второ, е поставил посоченото писмо в общ плик, който съдържа и съобщения относно други клиенти на представляващата ги адвокатска кантора, и трето, не е използван адреса на жалбоподателя в Централната банка на Сирия.
- 69 Относно първия довод на жалбоподателя следва да се отбележи, че безспорно Регламент за изпълнение № 363/2013 е изменен на 9 май 2013 г., а от представената преписка не е видно тази поправка да е била приложена към писмото, получено на 17 май 2013 г. Страните обаче не спорят, че поправката от 9 май 2013 г. цели единствено да поправи начина по-който са написани на арабски език имената на лицата в списъците, приложени към разглеждания регламент за изпълнение.
- 70 Във връзка с това най-напред следва да се отбележи, че в Регламент за изпълнение № 363/2013, както в първоначалната му версия, така и във версията му, следваща от поправката от 9 май 2013 г., се посочват в приложените списъци имената на лицата с латински букви, а изписването им на арабски е посочено само в скоби. На следващо място, в актовете, съдържащи ограничителни мерки срещу Сирия, които са приети преди този регламент за изпълнение, имената на посочените лица са изписани само с латински букви, което не е попречило на жалбоподателя да се запознае с тях и да ги оспори пред Общия съд. На последно място, арабският език не е един от официалните езици на Съюза.
- 71 При тези обстоятелства следва да се приеме, че поправката от 9 май 2013 г. не влияе върху последиците, които Регламент за изпълнение № 363/2013 има по отношение на жалбоподателя (вж. в този смисъл и по аналогия Решение на Съда от 2 юни 1994 г. по дело AC-ATEL Electronics, C-30/93, Recueil, стр. I-2305, точка 24). Ето защо обстоятелството, че към писмото, получено на 17 май 2013 г., е приложен Регламент за изпълнение № 363/2013, но не и поправката от 9 май 2013 г., не позволява да се приеме, че съобщаването е невалидно, така че първият довод на жалбоподателя следва да се отхвърли.
- 72 Вторият довод на жалбоподателя също не е основателен. Всъщност достатъчно е да се отбележи, че в точка „предмет“ от писмото, получено на 17 май 2013 г., ясно се уточнява, че то се отнася до жалбоподателя. Също така е очевидно, че използваният в текста на посоченото писмо израз „вашия клиент“, който безспорно е стандартен, не се отнася до който и да било от клиентите на адвокатската кантора, представляваща жалбоподателя, а единствено до него. Също така на посоченото писмо има регистрационен номер на Генералния секретариат на Съвета, който по принцип го различава от другите писма, съдържащи се в общия плик, получен от представителя на жалбоподателя.
- 73 Що се отнася до третия довод на жалбоподателя, следва да се припомни, че член 263, шеста алинея ДФЕС се отнася до „съобщаване [на акта] на ищец[а]“, а не до съобщаване на акта на негов представител.
- 74 Следователно, когато даден акт трябва да бъде съобщен, за да започне да тече срокът за обжалване, по принцип той трябва да се съобщи на адресата на този акт, а не на представляващите го адвокати. Всъщност съгласно съдебната практика съобщаването на

представител на жалбоподателя означава съобщаване на адресата само когато такъв начин на съобщаване е предвиден изрично в правна уредба или в споразумение между страните (вж. в този смисъл Определение на Общия съд от 8 юли 2009 г. по дело Thoss/Сметна палата, T-545/08, непубликувано в Сборника, точки 41 и 42 и Решение на Общия съд от 11 юли 2013 г. по дело BVGD/Комисия, T-104/07 и T-339/08, точка 146).

- 75 В случая също така следва да се има предвид и приложимата правна уредба, а именно член 32, параграфи 1 и 2 от Регламент № 36/2012 (вж. точка 55 по-горе), и да се посочи, че в нея не се прави изрично позоваване на възможността посоченото в съдебната практика по предходната точка съобщаване да се извърши чрез връчване на акта на адвоката, представляващ посоченото в него лице.
- 76 Следователно, като е съобщил на един от адвокатите, представляващи жалбоподателя по дело T-307/12, за Регламент за изпълнение № 363/2013, Съветът не е спазил точно посочената правна уредба, която той самият е приел.
- 77 Впрочем следва да се отбележи, че нито едно от доказателствата по преписката не позволява да се приеме, че е имало споразумение между страните, по смисъла на съдебната практика, припомнена в точка 74 по-горе, което да позволи Съветът да съобщи на посочения представител за Регламент за изпълнение № 363/2013. В това отношение трябва да се отбележи, че жалбоподателят никога не се е обръщал към Съвета пряко или посредством адвокатите си, така че съществуването на такова споразумение може да се докаже само от документите, разменяни в рамките на настоящото обжалване пред Общия съд. Тези документи обаче не позволяват да се приеме, че е било сключено такова споразумение.
- 78 При тези обстоятелства следва да се констатира, че тъй като Съветът не е съобщил надлежно на жалбоподателя за Регламент за изпълнение № 363/2013, последният към 30 юли 2013 г. не е изгубил правото си да подаде искане жалбата да се отнася до този акт. Така че изтъкнатата от Съвета липса на процесуална предпоставка относно това искане може единствено да бъде отхвърлена.
- 79 Следователно при разглеждането по същество на жалбата по дело T-307/12 трябва да се приеме, че жалбоподателят е активно легитимиран да иска отмяна на Решение 2011/782, изменено с Решение за изпълнение 2012/256, на Регламент 36/2012, изменен с Регламент за изпълнение № 410/2012, на Решение 2012/739, на Регламент за изпълнение № 363/2013 и на Решение 2013/255 (наричани по-нататък общо „обжалваните актове“) в частта, в която го засягат.

2. По съществуването на спора

- 80 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят по същество изтъква четири основания:
- първото, изведено от нарушаване на правото на защита, на правото на справедлив процес и на правото на ефективна съдебна защита,
 - второто, изведено от нарушаване на задължението за мотивиране,
 - третото, изведено от липсата на доказателства за съществуването на достатъчна връзка между него и положението, което е предизвикало приемането на ограничителните мерки срещу Сирия, както и от нарушаване на принципа на пропорционалност,

— четвъртото, изведено от нарушаване на принципа на пропорционалност, на правото на собственост, на правото на личен и семеен живот и на правото на свобода на придвижване, както и от нарушаване на национални норми и на нормите на Съюза относно гражданите на държавите членки и на Съюза.

81 Най-напред следва да се разгледа второто основание, след това първото, а след това и другите основания.

а) По второто основание, изведено от нарушаване на задължението за мотивиране

82 Жалбоподателят изтъква, че в обжалваните актове не са уточнени специфичните и конкретни причини, поради които при упражняване на своето право на преценка Съветът е приел, че по отношение на него е следвало да се прилагат ограничителните мерки срещу Сирия. Изложените в тези актове мотиви били неясни и общи и се свеждали до позоваване на професионалното качество на жалбоподателя, вместо да представят обективни данни, въз основа на които да може да се приеме, че чрез действителното му поведение той е взел участие в действията, за които е упреknата Централната банка на Сирия, и които са свързани с репресиите срещу гражданското население.

83 Освен това след приемане на обжалваните актове не са му били съобщени никакви допълнителни мотиви.

84 Съветът оспорва доводите на жалбоподателя.

85 Следва да се припомни, че предвиденото в член 296, втора алинея ДФЕС задължение за мотивиране на увреждащия акт има за цел, от една страна, да се даде на заинтересованото лице достатъчно информация, за да прецени дали актът е обоснован, или евентуално има порок, който дава основание валидността му да се оспорва пред съда на Съюза, и от друга страна, да се даде възможност на този съд да упражни контрол за законосъобразността на акта. Така установеното задължение за мотивиране е основен принцип на правото на Съюза, който може да се дерогира само по императивни съображения. Поради това мотивите по принцип трябва да бъдат съобщени на заинтересованото лице едновременно с увреждащия го акт, тъй като неизлагането на мотиви не може да се поправи с факта, че заинтересованото лице узнава мотивите на акта в хода на производството пред съда на Съюза (в този смисъл вж. Решение на Съда от 15 ноември 2012 г. по дело Съвет/Vamba, C-417/11 P, точка 49 и Решение на Общия съд от 14 октомври 2009 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет, T-390/08, Сборник, стр. II-3967, точка 80).

86 Ето защо, освен ако съобщаването на определени обстоятелства е недопустимо поради императивни съображения, свързани със сигурността или с поддържането на международните отношения на Съюза и на неговите държави членки, Съветът е длъжен да съобщи на засегнатото от ограничителните мерки лице или образуване за специфичните и конкретните причини, поради които счита приемането на тези мерки за необходимо. Така той трябва да посочи фактическите и правните обстоятелства, от които зависи правната обоснованост на съответните мерки, както и съображенията, поради които е решил да вземе тези мерки (вж. в този смисъл Решение от 14 октомври 2009 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 85 по-горе, точка 81).

87 Освен това мотивите трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и с контекста на приемането му. Изискването за мотивиране следва да се преценява в зависимост от обстоятелствата по конкретния случай, по-конкретно в зависимост от съдържанието на акта, от естеството на изложените мотиви и от интереса, който адресатите или други лица, засегнати пряко и лично от акта, могат да имат от получаване на разяснения. Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали

мотивите са достатъчни, следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя. По-специално увреждащият акт е достатъчно мотивиран, при положение че е издаден в познат за заинтересованото лице контекст, който му позволява да разбере обхвата на наложената му мярка (Решение по дело Съвет/Vamba, точка 85 по-горе, точки 53 и 54 и Решение от 14 октомври 2009 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 85 по-горе, точка 82).

- 88 В настоящия случай изложените от Съвета мотиви от момента на включването на жалбоподателя в списъците за ограничителните мерки срещу Сирия винаги по същество са били, че той упражнява функции на управител на Централната банка на Сирия.
- 89 В това отношение следва да се отбележи, че противно на твърденията на жалбоподателя, изложени в отговор на поставен от Общия съд въпрос, незначителните редакционни различия на езика на производството между мотивите на Решение за изпълнение 2012/256 и на Регламент за изпълнение № 410/2012 (вж. точки 10 и 11 по-горе), от една страна, и мотивите на Решение 2012/739, на Регламент за изпълнение № 363/2013 и на решение 2013/255 (вж. точки 17 и 21 по-горе), от друга страна, не засягат по никакъв начин същността на посочените от Съвета мотиви.
- 90 Всъщност да се приеме, че жалбоподателят носи отговорност за оказване на икономическа и финансова подкрепа на сирийския режим в рамките на неговите функции като управител, означава да се твърди, че чрез упражняване на посочените функции той е отговорен за предоставянето на такава подкрепа. И в двата случая според Съвета функциите на жалбоподателя са от характер, който включва предоставянето на икономическа и финансова подкрепа на сирийския режим.
- 91 Както отбелязва Съветът, изтъкнатите от жалбоподателя изменения не могат да бъдат обяснени с промяна на смисъла на първоначално изтъкнатите мотиви по отношение на него, а с желанието да направят в буквален смисъл по-съгласувани текстовете на различни езици на обжалваните актове.
- 92 Освен това следва да се припомни, че според постоянната съдебна практика необходимостта от еднакво тълкуване на актовете на Съюза изключва изолираното разглеждане на даден текст в случай на съмнение, като се изисква, за сметка на това, той да се тълкува и прилага в светлината на съществуващите текстове на останалите официални езици (вж. Решение на Съда от 17 ноември 2011 г. по дело Nomawoo, C-412/10, Сборник, стр. I-11603, точка 28 и цитираната съдебна практика). В текстовете на някои езици обаче, и по-конкретно в текста на английски език, мотивите по отношение на жалбоподателя не са претърпели промяна. При необходимост това обстоятелство потвърждава, че по същество тези мотиви продължават да бъдат идентични.
- 93 След това уточнение трябва да се отбележи, че запознаването с мотивите на обжалваните актове е предоставило възможност на жалбоподателя да разбере, че поради професионалните си функции е вписан в списъците на лицата, засегнати от ограничителните мерки срещу Сирия.
- 94 Фактът, че жалбоподателят наистина е разбрал, че Съветът се е основал на професионалните му функции, се потвърждава от обстоятелството, че в настоящите производства по обжалване с изложеното трето основание, той оспорва именно възможността Съветът да приеме ограничителни мерки спрямо него само въз основа на тези функции.
- 95 Освен това, тъй като причините за решението на Съвета са ясно посочени в обжалваните актове, Общият съд е в състояние да прецени тяхната основателност.

- 96 В това отношение следва да се припомни, че задължението за мотивиране на даден акт представлява съществено изискване за форма, което трябва да се различава от въпроса за обосноваването на мотивите, свързан със законността по същество на спорния акт. Всъщност мотивите на акта са формален израз на съображенията, на които се основава този акт. Ако в тези съображения има грешки, те се отразяват на неговата материална законосъобразност, а не на мотивите му, които може да са достатъчни и в същото време да изразяват неправилни съображения (вж. в този смисъл Решение на Съда от 10 юли 2008 г. по дело Bertelsmann и Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, Сборник, стр. I-4951, точка 181 и Решение на Съда по дело Съвет/Vamba, точка 85 по-горе, точка 60).
- 97 С оглед на изложените по-горе съображения следва да се отхвърли основанието, изведено от нарушаване на задължението за мотивиране, тъй като обосноваването на изложените от Съвета мотиви по отношение на жалбоподателят трябва да се преценява в рамките на третото основание.
- б) По първото основание, изведено от нарушаване на правото на защита, на правото на справедлив процес и на правото на ефективна съдебна защита
- 98 Жалбоподателят изтъква, че е видял името си в списъка на лицата, засегнати от ограничителните мерки срещу Сирия, които имали наказателен характер, без да е бил предварително уведомен за причините за това вписване и да е бил изслушан във връзка с това. Необходимостта тези мерки да бъдат изненадващи не била пречка за провеждането на изслушване преди приемането им.
- 99 Освен това според жалбоподателя Съветът не изпълнил задължението си да му съобщи за обжалваните актове, включително за мотивите за включването му в списъка, въпреки че адресът му е бил известен. Публикуването на известие в Официален вестник не му дало „конкретната възможност“ да представи възражения. Всъщност посочената в тези известия процедура за преразглеждане не би могла да му позволи да изложи ефективно гледната си точка и не съдържа достатъчно гаранции. Поради това не е от особено значение обстоятелството, че той не е отправил искане за преразглеждане.
- 100 Накрая, жалбоподателят твърди, че не може да упражни правото си на ефективна съдебна защита, тъй като Съветът не му е съобщил мотивите, поради които той е бил засегнат от ограничителните мерки срещу Сирия.
- 101 Съветът оспорва доводите на жалбоподателя.
- 102 Следва да се припомни, че основното право на зачитане на правото на защита в хода на производство, което предшества приемането на ограничителна мярка, е изрично предвидено в член 41, параграф 2, буква а) от Хартата на основните права на Европейския съюз, която съгласно член 6, параграф 1 ДЕС има същата правна сила като Договорите (Решение на Съда от 21 декември 2011 г. по дело Франция/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, Сборник, стр. I-13427, точка 66).
- 103 Следва също да се припомни, че според постоянната съдебна практика принципът на ефективна съдебна защита представлява общ принцип на правото на Съюза, който произтича от общите конституционни традиции на държавите членки, закрепен е в членове 6 и 13 от Конвенцията за защита на правата на човека и на основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г., като този принцип е потвърден и с член 47 от Хартата на основните права (Решение на Съда от 13 март 2007 г. по дело Unibet, C-432/05, Сборник, стр. I-2271, точка 37 и Решение на Съда от

3 септември 2008 г. по дело Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия, C-402/05 P и C-415/05 P, Сборник, стр. I-6351, точка 335, наричано по-нататък „Решение по дело Kadi“).

- 104 Нещо повече, с оглед на постоянната съдебна практика ефективността на съдебния контрол, който трябва по-конкретно да се отнася до законосъобразността на мотивите, на които се е основал орган на Съюза, за да включи името на физическо лице или образувание в приетите от този орган списъци на адресатите на ограничителните мерки, предполага, че той е длъжен, в рамките на възможното, да съобщи на съответното лице или образувание за тези мотиви в момента на вземането на решение за включването или най-малкото във възможно най-кратки срокове след това, за да позволи на адресатите да упражнят в срок правото си на жалба (вж. в този смисъл Решение по дело Кади, точка 103 по-горе, точка 336).
- 105 Всъщност спазването на това задължение за съобщаване на посочените мотиви е необходимо, както за да позволи на адресатите на ограничителните мерки да защитят правата си при възможно най-добрите условия и да решат, разполагайки с цялата необходима информация, дали е необходимо да сезират Съда на Съюза (вж. в този смисъл Решение на Съда от 15 октомври 1987 г. по дело Heulens и др., 222/86, Recueil, стр. 4097, точка 15), така и за да осигури на този съд пълна възможност за упражняване на контрол за законосъобразността на разглеждания акт на Съюза, което е негово задължение по силата на Договора (Решение по дело Kadi, точка 103 по-горе, точка 337).
- 106 Следователно в съответствие с установените с тази съдебна практика изисквания в член 21, параграфи 2 и 3 от Решение 2011/782, в член 32, параграфи 2 и 3 от Регламент № 36/2012, в член 27, параграфи 2 и 3 от Решение 2012/739 и в член 30, параграфи 2 и 3 от Решение 2013/255 е предвидено, че Съветът съобщава решението си на засегнатото физическо или юридическо лице, субект или образувание, както и мотивите за включването му в списъка или пряко, ако адресът му е известен, или чрез публикуването на известие, като му дава възможност да представи възражения. Когато са направени възражения или има представени нови съществени доказателства, Съветът преразглежда решението си и уведомява засегнатото физическо или юридическо лице, субект или образувание за това.
- 107 Освен това следва да се припомни, от една страна, че съгласно член 25 от Решение 2011/782, член 31 от Решение 2012/739 и член 34 от Решение 2013/255 те подлежат на постоянен преглед, и от друга страна, че според член 32, параграф 4 от Регламент № 36/2012 приложените към него списъци се актуализират на редовни интервали от време.
- 108 В случая след приемането на Регламент за изпълнение № 410/2012 и на Решение за изпълнение 2012/256 е публикувано посоченото в точки 14 и 15 по-горе известие, като по този начин е дадена възможност на жалбоподателя да представи възражения пред Съвета.
- 109 Обстоятелството, че това съобщение е публикувано след първото включване на жалбоподателя в списъка на лицата, засегнати от разглежданите ограничителни мерки, не би могло да се разглежда само по себе си като нарушаване на правото на защита.
- 110 Във връзка с това следва да се припомни, че съгласно съдебната практика зачитането на правото на защита, и в частност на правото на изслушване, когато става въпрос за ограничителни мерки, не изисква органите на Съюза да уведомяват даденото лице или образувание преди неговото първоначално включване в списъка за налагане на ограничителните мерки за мотивите за това включване (вж. в този смисъл Решение по дело Kadi, точка 103 по-горе, точка 338).
- 111 Подобно предварително уведомяване всъщност би могло да застраши ефикасността на мерките за замразяване на средства и икономически ресурси, наложени от тези органи (вж. в този смисъл Решение по дело Kadi, точка 103 по-горе, точка 339).

- 112 За да постигнат целта си, тези мерки по самото си естество трябва да бъдат изненадващи и да се прилагат незабавно (вж. в този смисъл Решение по дело Kadi, точка 103 по-горе, точка 340).
- 113 По този начин Съветът не е бил длъжен да изслуша жалбоподателя, преди първоначално да го включи в списъка с лицата, спрямо които се прилагат приетите срещу Сирия ограничителни мерки.
- 114 При приемането на Решение 2012/739, на Регламент за изпълнение № 363/2013 и на Решение 2013/255, в които последващи актове името на жалбоподателя е оставено в списъците на лицата, по отношение на които са наложени ограничителни мерки, доводът за ефекта на изненада на посочените мерки по принцип не може да бъде изтъкнат валидно (Решение на Общия съд от 13 септември 2013 г. по дело Makhlouf/Съвет, T-383/11, точка 42 и Решение по дело Syrian Lebanese Commercial Bank/Conseil, точка 57 по-горе, точка 148, вж. също така в този смисъл и по аналогия Решение по дело Франция/People's Mojahedin Organization of Iran, точка 102 по-горе, точка 62).
- 115 От съдебната практика обаче следва, че правото на изслушване преди приемането на актове, с които се запазва действието на ограничителни мерки по отношение на лица, които вече са засегнати от тях, предполага Съветът да е приел нови доказателства по отношение на тези лица (Решение по дело Makhlouf/Съвет, точка 114 по-горе, точка 43 и Решение по дело Syrian Lebanese Commercial Bank/Съвет, точка 57 по-горе, точка 149, вж. също така в този смисъл и по аналогия Решение по дело Франция/People's Mojahedin Organization of Iran, точка 102 по-горе, точка 63).
- 116 В случая следва да се посочи, че когато запазва името на жалбоподателя в списъците на лицата, засегнати от ограничителните мерки срещу Сирия, Съветът не приема нови доказателства, които да не са съобщени на жалбоподателя след приемане на актовете относно първото му включване в разглежданите списъци. Всъщност, както беше констатирано в точки 88—92 по-горе, включването и запазването на жалбоподателя в посочените списъци е въз основа на функциите му на управител на Централната банка на Сирия.
- 117 Впрочем следва да се припомни, че като се имат предвид припомнените в точки 106 и 107 по-горе разпоредби, жалбоподателят е имал възможност по негово искане да представи възраженията си пред Съвета, без да е нужно да бъде отправяна нова изрична покана преди приемането на всеки последващ акт, при липсата на приети нови доказателства срещу него.
- 118 Жалбоподателят обаче не се е възползвал от тази възможност.
- 119 При това положение следва да се приеме, че в продължение на няколко месеца жалбоподателят е имал възможност да представи възраженията си пред Съвета и да оспори основателността на мотивите, които достатъчно ясно са посочени в обжалваните актове (вж. точки 93—95 по-горе) и които са довели до включването и оставянето му в списъка на лицата, засегнати от ограничителните мерки.
- 120 Колкото до обстоятелството, че Съветът не се е съгласил да изслуша жалбоподателя, следва да се отбележи, че нито разглежданата правна уредба, нито общият принцип на зачитане на правото на защита не дават на заинтересованите лица право на такова изслушване (вж. Решение от 6 септември 2013 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 47 по-горе, точка 105 и цитираната съдебна практика), независимо дали се отнася до първоначално включване или до запазването на името им в разглежданите списъци.
- 121 Колкото до довода на жалбоподателя за липсата на лично съобщаване на обжалваните актове, безспорно може да се приеме, че Съветът е разполагал с адреса на работното място на жалбоподателя в Централната банка на Сирия поне от 13 юли 2012 г. — датата, на която му е

вържена първоначалната жалба по дело T-307/12, в която има информация, че адресът на жалбоподателя съвпада с посочения адрес на Централната банка на Сирия (вж. точка 61 по-горе).

122 Въпреки това следва да се отбележи, че макар липсата на лично съобщаване на обжалваните актове да има значение за момента, в който започва да тече срокът за обжалване, сама по себе си тя не е основание за отмяна на въпросните актове. Във връзка с това жалбоподателят не излага доводи, с които да докаже, че в конкретния случай липсата на лично съобщаване на тези актове на адреса му в Сирия е довела до нарушаване на правата му, което да бъде основание за отмяна на същите в частта, която се отнася до него (вж. в този смисъл Решение от 6 септември 2013 г. по дело Bank Melli Iran/Conseil, точка 47 по-горе, точки 112 и 113).

123 С оглед на изложените по-горе съображения следва да се приеме, че правото на защита на жалбоподателя и правото му на ефективна съдебна защита не е нарушено нито при включването му, нито при запазването му в списъците на лицата, засегнати от ограничителните мерки срещу Сирия, така че настоящото основание следва да се отхвърли.

в) По третото основание, изведено от липсата на доказателства за съществуването на достатъчна връзка между жалбоподателя и положението, което е предизвикало приемането на ограничителните мерки срещу Сирия, както и от нарушаване на принципа на пропорционалност

124 Разглеждането на третото основание на жалбоподателя, изведено от липсата на доказателства за съществуването на достатъчна връзка между него и положението, което е предизвикало приемането на ограничителните мерки срещу Сирия, както и от нарушаване на принципа на пропорционалност, изисква Общият съд най-напред да се произнесе по задълбочеността на контрола, който трябва да упражни, след това да се произнесе дали Съветът може да се основава единствено на професионалните функции на жалбоподателя и на последно място — по изтъкнатите от него други доводи в този контекст.

По задълбочеността на упражнявания от Общия съд контрол

125 Жалбоподателят поддържа, че Общият съд не може да се ограничи с проверка на абстрактната правдоподобност на възприетите от Съвета мотиви, а трябва да се увери, че той се е основал на точни и конкретни сведения и доказателства, което в случая не било направено. Общият съд трябва да извърши същия вид контрол като упражнявания по отношение на ограничителните мерки срещу твърдените дейности на терористите.

126 Според Съвета с оглед на широкото право на преценка, с което разполага по отношение на приемането на ограничителни мерки срещу трета страна, Общият съд не би могъл да постави под въпрос, освен в случай на явна грешка, възможността на жалбоподателя да се наложат тези мерки поради функциите му на управител на Централната банка на Сирия. Контролът на Общият съд би трябвало да се отнася до установяване на точността на посочените от Съвета факти относно упражнявания от жалбоподателя функции.

127 Следва да се припомни, че съгласно съдебната практика, що се отнася до уреждащите режима на ограничителните мерки общи правила, Съветът разполага с широко право на преценка във връзка с обстоятелствата, които да вземе предвид с оглед на приемането на мерки за икономически и финансови санкции на основание член 215ДФЕС, в съответствие с решение, прието съгласно глава 2, дял V от ДЕС, по-специално член 29 ДЕС. Тъй като съдът на Съюза не може да замести преценката на Съвета със своята преценка на доказателствата, фактите и обстоятелствата, обосноваващи приемането на такива мерки, упражняваният от посочения съд контрол трябва да се сведе до проверка дали са спазени процесуалните правила и изискването за мотивиране, дали фактите са установени точно и дали не е налице явна грешка в преценката на

фактите или злоупотреба с власт. Този ограничен контрол се прилага по-конкретно за преценката на съображенията за целесъобразност, на които се основават такива мерки (Решение на Общия съд от 14 октомври 2009 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 85 по-горе, точка 36 и Решение от 25 април 2013 г. по дело Gossio/Съвет, T-130/11, точка 57).

- 128 Що се отнася до контрола за законосъобразност на решението за включване името на физическо лице или образувание в списъците, приложени към актовете за приемане на ограничителни мерки, съдът на Съюза трябва да се увери, че това решение, което придобива индивидуален характер за посоченото лице, почива на достатъчно солидна фактическа база. Това предполага проверка на твърдените фактически обстоятелства, съдържащи се в изложението на мотивите, което е в основата на това решение, така че съдебният контрол да не се свежда до преценка на абстрактната вероятност на посочените мотиви, а да включи въпроса дали тези мотиви, или поне онзи от тях, считан сам по себе си за достатъчен да обоснове същото това вписване, са обосновани. В случай на оспорване Съветът трябва да установи основателността на мотивите, приети срещу засегнатото лице, а не това лице да представя отрицателни доказателства относно липсата на основателност на тези мотиви (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 14 октомври 2009 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 85 по-горе, точка 37 и Решение на Общия съд от 5 декември 2012 г. по дело Qualitest/Съвет, T-421/11, точка 55; вж. също така в този смисъл и по аналогия Решение на Съда от 18 юли 2013 г. по дело Комисия и др./Kadi C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, точки 119 и 121).
- 129 Освен това въпросът за доказването на твърдяното поведение, който се отнася до материалната законосъобразност на разглеждания акт, налага да се проверят както верността на споменатите в същия акт факти, така и квалификацията на тези факти като доказателства, които обосновават прилагането на ограничителни мерки спрямо съответното лице (Решение по дело Съвет/Vamba, точка 85 по-горе, точка 60).
- 130 С оглед на тези съображения трябва да се разгледа основателността на доводите, посочени от жалбоподателя в рамките на настоящото основание.

По възможността на Съвета да се основава единствено на професионалните функции на жалбоподателя

- 131 Жалбоподателят се оплаква от факта, че обжалваните актове не съдържат доказателства, които да установят съществуването на връзка, от една страна, между него, неговото поведение и дейности, и от друга страна, целите на ограничителните мерки срещу Сирия. При липсата на каквото и да било доказателство за участието му в репресиите срещу гражданското население и на каквато и да било причинно-следствена връзка между поведението му и тези репресии, самият факт, че жалбоподателят е управител на Централната банка на Сирия, не обосновава приемането по отношение на него на ограничителни мерки, с което следователно се нарушава принципът на пропорционалност. Представените от Съвета пред Общия съд статии от пресата не представляват достатъчни доказателства, за да установят предоставянето от негова страна на подкрепа на сирийския режим при посочените репресии.
- 132 По-конкретно според жалбоподателя с включването му в разглежданите списъци Съветът в действителност е искал да засегне в по-голяма степен Централната банка на Сирия, на която вече са наложени ограничителни мерки. Във връзка с това той отбелязва, че Съветът е предвидил дерогирание от приложението на ограничителните мерки спрямо банката, което е равнозначно на признаване на основната роля на тази институция за финансирането на всички сектори от икономиката на страната. Непоследователно и непропорционално е Съветът да приема ограничителни мерки срещу управителя на Централната банка на Сирия, като едновременно с това допуска, че е необходимо тя да функционира нормално. Всъщност такова функциониране предполага съществуването на управител начело на институцията.

- 133 Освен това, като по-конкретно се има предвид функционирането на тази институция, което не би могло да се сравни с това на едно частно предприятие, няма никакво въздействие върху дейностите на Централната банка на Сирия, нито върху сирийския режим, налагането на санкции лично на жалбоподателя.
- 134 Съветът оспорва доводите на жалбоподателя.
- 135 Първо, следва да се припомни, че тъй като приетите с Решение 2011/273 ограничителни мерки не са довели до прекратяване на репресиите на сирийския режим срещу гражданското население, Съветът е приел, че тези мерки следва да се прилагат не само по отношение на лицата, отговорни за посочените репресии срещу гражданското население, но и по отношение на лицата, които получават ползи от политиката на режима или го подкрепят, и свързаните с тях лица. Тези разпоредби са възпроизведени съответно в член 18, параграф 1 и член 19, параграф 1 от Решение 201/782, в член 24, параграф 1 и член 25, параграф 1 от Решение 2012/739, както и в член 27, параграф 1 и член 28, параграф 1 от Решение 2013/255.
- 136 Второ, трябва да се отбележи, че макар в тези разпоредби да не се дава дефиниция на понятието „подкрепа на режима“, нищо не позволява да се достигне до извода, че от ограничителните мерки могат да бъдат засегнати само лицата, които подкрепят сирийския режим с изричната цел да му позволяват да осъществява репресивната си дейност срещу гражданското население. Всъщност с оглед на невъзможността на Съвета да осъществява контрол върху това за какви цели са използвани предоставените на този режим ресурси е било необходимо приемането на мерки, които да засягат всяка форма на подкрепа.
- 137 Трето, предвид представените от Съвета извадки от уебсайта на Централната банка на Сирия, чието съдържание не е оспорено от жалбоподателя, е безспорно, че посочената банка има по-конкретно за своя задача да служи като банкер на правителството на тази държава. Следователно не може да се отрече, че тя предоставя финансова подкрепа на сирийския режим.
- 138 Четвърто, следва да се отбележи, че макар и да е безспорно, че според съдебната практика именно компетентният орган на Съюза следва в случай на оспорване да установи основателността на мотивите, приети срещу засегнатото лице, а не това лице да представя отрицателни доказателства относно липсата на основателност на тези мотиви (Решение по дело Комисия и др./Kadi, точка 128 по-горе, точка 121), в случая жалбоподателят никога не е оспорвал изтъкнатия от Съвета като мотив за неговото включване факт, че той е управител на Централната банка на Сирия.
- 139 Във връзка с това, от една страна, дори и да е имал възможността да се обърне към Съвета в приложение на посочените в точка 106 по-горе разпоредби, жалбоподателят не е заявил пред него, че в качеството си на управител на Централната банка на Сирия не е подкрепял сирийския режим.
- 140 От друга страна, жалбоподателят е изтъкнал пред Общия съд само общи твърдения, че упражнява единствено административни или технически функции и че в действителност няма реално въздействие върху ръководството на Централната банка на Сирия, което е държавен орган.
- 141 В приложението към писмената си защита Съветът отговаря на тези доводи, като представя две статии от пресата, от които по-конкретно следва, че жалбоподателят е бил в състояние да взема важни решения относно паричната политика на Сирия.
- 142 Следва да се отбележи, че тези статии потвърждават, че в качеството си на управител жалбоподателят е упражнявал основни функции в Централната банка на Сирия, които не могат да бъдат определени единствено като административни или технически.

- 143 Освен това следва да се отбележи, че лице, което упражнява функции, които му предоставят възможност да управлява засегнато от ограничителни мерки образование, по принцип може да се приеме за свързано с дейностите, които обосновават приемането на ограничителни мерки срещу въпросното образование (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 12 декември 2013 г. по дело Nabirou и др./Съвет, T-58/12, точка 110).
- 144 Дори самият жалбоподател признава, че управителят стои начело на Централната банка на Сирия.
- 145 Във връзка с това посоченото от жалбоподателя в съдебно заседание обстоятелство, че Централната банка на Сирия е била под политическия надзор на министъра на икономиката и финансите, не е доказателство за това, че жалбоподателят като висш орган на посочената банка не е участвал в предоставянето на финансови ресурси на сирийския режим. Напротив, това обстоятелство доказва съществуването на тесни връзки между управлението на финансовите ресурси на посочения режим и професионалните функции, упражнявани от жалбоподателя.
- 146 Пето, следва да се установи дали Съветът е спазил принципа на пропорционалност, който съгласно постоянната съдебна практика е част от основните принципи на правото на Съюза и изисква мерките, установени с разпоредба на правото на Съюза, да позволят осъществяването на легитимните цели, преследвани от съответната правна уредба, и да не надхвърлят необходимото за тяхното постигане (Решение на Съда от 12 май 2011 г. по дело Люксембург/Парламент и Съвет, C-176/09, Сборник, стр. I-3727, т. 61 и Решение на Съда от 15 ноември 2012 г. по дело Al-Aqsa/Съвет и Нидерландия/Al-Aqsa, C-539/10 P и C-550/10 P, точка 122).
- 147 Във връзка с това най-напред следва да се припомни, че както се установява от съображенията на Решение 2011/273, Съветът е въвел ограничителни мерки срещу трета страна, а именно Сирия, в отговор на упражняваните от властите на тази страна жестоки репресии срещу гражданското население. В основата на обжалваните актове е същата загриженост, които се вписват в духа на Решение 2011/273. След това следва да се отбележи, че ако разглежданите ограничителни мерки се отнасяха само до ръководителите на сирийския режим, а не и до поддръжниците на този режим, би могло преследваните от Съвета цели да не бъдат постигнати, тъй като ръководителите лесно биха могли да получат подкрепа и по-конкретно необходимата им финансова такава, за да продължат посочените репресии чрез други лица, заемащи високи ръководни постове в основните институции на сирийската държава. Накрая, следва да се вземе предвид значението за Съюза на целта за опазване на мира и международната сигурност, както и за защита на гражданското население.
- 148 От това следва, че без да нарушава принципът на пропорционалност, Съветът въз основа на функциите на жалбоподателя да може приеме, че той заема положение, свързано с власт и влияние, по отношение на предоставяната от Централната банка на Сирия финансова помощ за сирийския режим. Следователно Съветът може също така законосъобразно да приеме, че налагането на ограничителни мерки срещу жалбоподателя е от естество да допринесе за упражняването на натиск върху този режим, с който да се прекратят или намалят репресиите срещу гражданското население. Въпросът дали обжалваните актове съдържат по отношение на жалбоподателя ограничения на правата му, които са съвместими с посочения принцип, ще бъде разгледан в рамките на четвъртото основание.
- 149 Шесто, без значение е фактът, че когато Съветът е решил да приеме ограничителни мерки срещу Централната банка на Сирия, с Решение 2012/122/ОВППС на Съвета от 27 февруари 2012 година за изменение на Решение 2011/782 (ОВ L 54, стр. 14) и с Регламент (ЕС) № 168/2012 на Съвета от 27 февруари 2012 година за изменение на Регламент № 36/2012 (ОВ L 54, стр. 1), той е въвел специални разпоредби в действащите през периода актове, с цел да се предвидят дерогации.

- 150 В това отношение е необходимо да се отбележи, че както основателно посочва Съветът, тези дерогации по същество се отнасят до трансфера на финансови средства в полза на финансовите институции под юрисдикцията на държавите членки, които са насочени към финансиране на разрешената от тях търговия, по-конкретно с установения от тях мотив, че въпросните средства не са получени от лице или образувание, засегнато от ограничителните мерки срещу Сирия.
- 151 Освен това с Регламент (ЕС) № 36/2012 на Съвета от 24 септември 2012 г. за изменение на Регламент № 36/2012 (ОВ L 257, стр. 1) изискваните условия за прилагането на посочените дерогации стават по-ограничителни.
- 152 Следва да се отбележи, че подобно на Съвета и противно на твърдяното от жалбоподателя, тези дерогации нямат за цел да позволят на Централната банка на Сирия да функционира нормално, а само да не се санкционират незасегнати от ограничителните мерки лица и образувания и незабранената търговия между държавите членки и Сирия.
- 153 Тъй като ограничителните мерки, които засягат индивидуално жалбоподателя, сами по себе си не могат да навредят на незасегнатите лица и образувания или на незабранената търговия, съществуването на посочените дерогации по отношение на Централната банка на Сирия не е основание за противоречия, поставящи под съмнение приемането на ограничителни мерки спрямо жалбоподателя или позволяващи да се установи нарушаване на принципа на пропорционалност.
- 154 С оглед на гореизложените съображения следва да се приеме, че Съветът не е допуснал грешки, като е приел спрямо жалбоподателя ограничителни мерки единствено с мотива, че той е управител на Централната банка на Сирия.

По другите доводи на жалбоподателя

– По твърдяната необходимост от започване на разследвания или преследване срещу жалбоподателя, преди той да бъде включен в списъците на лицата, засегнати от ограничителните мерки

- 155 Според жалбоподателя срещу него не е извършено никакво разследване или преследване, преди името му да бъде включено и запазено във въпросните списъци.
- 156 Съветът оспорва тезата на жалбоподателя.
- 157 Следва да се отбележи, че жалбоподателят се основава на решение на Общия съд от 9 септември 2010 г. по дело Al-Aqsa/Съвет (T-348/07, Сборник, стр. II-4575), което, от една страна, е отменено с решение Al-Aqsa/Съвет и Нидерландия/Al-Aqsa, точка 146 по-горе, и от друга страна, е свързано с ограничителните мерки, приети съгласно Обща позиция 2001/931/ОВППС на Съвета от 27 декември 2001 година за прилагането на специални мерки за борба с тероризма (ОВ L 344, стр. 93), с която се установяват различни условия от съдържащите се в обжалваните актове, за да може дадено лице да бъде засегнато от ограничителни мерки.
- 158 Всъщност в член 1, параграф 4 от посочената Обща позиция се предвижда, че списъкът на засегнатите лица се „изготвя на базата на прецизна информация или материал в съответното дело, която обозначава, че е взето решение от компетентните органи по отношение на засегнатите лица, групи или образувания, независимо дали това засяга възбуждането на разследвания или преследване от прокурора на терористично действие, опит да се извърши, участва или подпомогне такова действие и която информация е основана на сериозни и достоверни доказателства или улики, или на присъда за такива намерения“.

- 159 Следва обаче да се отбележи, че в случая обжалваните актове не съдържат никакви разпоредби, сходни с посочената в точка 158 по-горе.
- 160 От това следва, че настоящия довод трябва да се отхвърли.
- По размера на личните финансови ресурси на жалбоподателя и по твърдяното от него неучастие в политиката и в репресиите срещу гражданското население
- 161 Жалбоподателят твърди, от една страна, че личните му финансови ресурси са скромни, и от друга страна, че няма никакво доказателство за осъществявана от него политическа или военна дейност и още по-малко за участието му в репресиите срещу гражданското население.
- 162 Съветът оспорва доводите на жалбоподателя.
- 163 Следва да се отбележи, че от обжалваните актове ясно следва, и това се потвърждава от Съвета в писмените му изявления пред Общия съд, че жалбоподателят е засегнат от разглежданите ограничителни мерки само поради подкрепата, която оказва на сирийския режим при упражняване на функциите му на управител на Централната банка на Сирия. Извършеният в точки 125—160 по-горе анализ доказва, че този мотив е основателен и достатъчен.
- 164 Поради това настоящите доводи на жалбоподателя трябва да бъдат отхвърлени като неотносими.
- 165 Във всеки случай следва да се отбележи, че нищо в обжалваните актове не позволява да се счита, че приемането на ограничителни мерки спрямо дадено лице е поставено в зависимост от размера на финансовите ресурси, с които то разполага.
- 166 С оглед на всички изложени съображения относно третото основание, то трябва да се отхвърли в неговата цялост.
- г) По четвъртото основание, изведено от нарушаване на принципа на пропорционалност, на правото на собственост, на правото на личен и семеен живот и на правото на свобода на придвижване, както и от нарушаване на националните норми и на нормите на Съюза относно гражданите на държавите членки и на Съюза
- 167 Според жалбоподателя свързаното с обжалваните актове замразяване на финансовите му средства представлява несъразмерно накърняване на правото му на собственост, защитено по-конкретно с член 17, параграф 1 от Хартата на основните права, тъй като то му пречи да се ползва свободно от имуществото си, и без да е изслушан и без това ограничаване на правата му да е необходимо или целесъобразно за постигането на преследваните от Съвета цели. Въпреки обезпечителния им характер и приложимостта им само по отношение на намиращите се в Съюза икономически ресурси, засягащите го ограничителни мерки го лишавали от правото му на собственост, след като той не може да се разпореджа с нея.
- 168 По аналогични причини наложените от разглежданите мерки ограничения на свободата му на придвижване представлявали несъразмерно накърняване на правото му на личен и семеен живот, признато по-конкретно в член 7 от Хартата на основните права.
- 169 След това жалбоподателят изтъква, че има двойно гражданство — сирийско и френско, и следователно трябва да се ползва от правата, които се предоставят на гражданите на Съюза. Връзката на жалбоподателя с Франция се потвърждавала от обстоятелството, че семейството му живее там. Макар жалбоподателят да допуска, че член 18, параграф 2 от Решение 2011/782 не задължава държавите членки да отказват на гражданите си достъп до тяхната територия, той

поддържа, че тази разпоредба създава двусмислено положение, което е несъвместимо с разпоредбите на международното и на френското право, забраняващи по императивен начин такова отказване на достъп. Освен това жалбоподателят припомня, че няколко от разпоредбите от правото на Съюза гарантират на всеки гражданин на Съюза правото да се движи и пребивава свободно на територията на държавите членки.

170 Накрая жалбоподателят отбелязва, че предвидените в обжалваните актове възможности за дерогирание от ограниченията на неговите права не са достатъчни, след като предполагат допълнително направено a posteriori искане, след като самата същност на разглежданите права вече е нарушена, а предоставянето на тези дерогации зависи от дискреционния избор на Съвета и на държавите членки.

171 Съветът оспорва тези доводи на жалбоподателя.

Предварителни бележки

172 Следва да се припомни, че правото на собственост е част от общите принципи на правото на Съюза и то е закрепено в член 17 от Хартата на основните права. Що се отнася до правото на зачитане на личния и семейния живот, то е закрепено в член 7 от Хартата на основните права (вж. в този смисъл Решение на Съда от 6 декември 2012 г. по дело O. и др., C-356/11 и C-357/11, точка 76).

173 Според постоянната съдебна практика обаче тези основни права не се ползват с абсолютна защита в правото на Съюза, но те трябва да бъдат отчитани от гледна точка на функцията им в обществото (вж. в този смисъл Решение по дело Kadi, точка 103 по-горе, точка 355). Следователно върху упражняването на тези права могат да бъдат налагани ограничения, при условие че тези ограничения действително отговарят на преследвани от Съюза цели от общ интерес и че те не представляват от гледна точка на преследваната цел непропорционална и нетърпима намеса, която би могла да накърни самата същност на така гарантираните права (вж. в този смисъл Решение на Съда от 30 юли 1996 г., *Bosphorus*, C-84/95, *Rescueil*, стр. I-3953, точка 21 и Решения на Съда *Al-Aqsa/Съвет* и *Нидерландия/Al-Aqsa*, точка 146 по-горе, точка 121).

174 Що се отнася до принципа на пропорционалност, следва, от една страна, да се направи препращане към припомнената в точка 146 по-горе съдебна практика и от друга страна, да се посочи, че съгласно член 52, параграф 1 от Хартата на основните права всяко ограничаване на упражняването на правата и свободите, признати от нея, трябва да бъде предвидено в закон и да зачита основното съдържание на същите права и свободи. При спазване на принципа на пропорционалност ограничения могат да бъдат налагани само ако са необходими и ако действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора (Решение на Съда от 31 януари 2013 г. по дело *McDonagh*, C-12/11, точка 61).

По нарушаването на правото на собственост

175 Следва да се посочи, че наложените с обжалваните актове мерки на замразяване на средства, на финансови ресурси и на други икономически ресурси на лицата, определени като поддръжници на сирийския режим, имат обезпечителен характер и не предполагат лишаване на засегнатите лица от тяхната собственост (вж. в този смисъл и по аналогия Решение по дело *Kadi*, точка 103 по-горе, точка 358). Въпреки това разглежданите мерки безспорно водят до ограничаване на ползването на правото на собственост (вж. в този смисъл и по аналогия Решение по дело *Al-Aqsa/Съвет* и *Нидерландия/Al-Aqsa*, точка 146 по-горе, точка 120).

- 176 Тези мерки са „предвидени от закона“ (вж. по аналогия ЕСПЧ, Решение Lavents с/у Латвия от 28 ноември 2002 г., № 58442/00, точка 135), като по-конкретно се отчита обстоятелството, че са постановени в актове с общо приложение (вж. в този смисъл Решение по дело Gbagbo и др./Съвет, точка 56 по-горе, точка 56, вж. също така по аналогия Решение на Съда от 9 ноември 2010 г., Volker und Markus Schecke и Eifert, C-92/09 и C-93/09, Сборник, стр. I-11063, точка 66) и разполагат с ясно правно основание от правото на Съюза, както и обстоятелството, че както по отношение на техния обхват, така и по отношение на съображенията, обосноваващи прилагането им спрямо жалбоподателя, те са формулирани по достатъчно точен начин (вж. точки 88—94 по-горе).
- 177 Що се отнася до целесъобразния характер на разглежданите мерки от гледна точка на една от целите от общ интерес, която е толкова фундаментална за международната общност, каквато е защитата на гражданското население и опазването на мира и международната сигурност, те не биха могли сами по себе си да бъдат разглеждани като неподходящи (вж. в този смисъл Решение по дело Kadi, точка 103 по-горе, точка 363 и Решение по дело Al-Aqsa/Съвет и Нидерландия/Al-Aqsa, точка 146 по-горе, точка 123).
- 178 Що се отнася до необходимостта от тези мерки, следва да се приеме, че алтернативни и представляващи по-малка степен на принуда мерки, като например система за предварително разрешение или задължение за последващо обосноваване на използването на прехвърлените средства, не позволяват толкова ефикасно постигането на преследваната цел, а именно да се упражни натиск върху поддръжниците на сирийския режим, като се има предвид по-конкретно възможността за заобикаляне на наложените ограничения (вж. по аналогия Решение по дело Al-Aqsa/Съвет и Нидерландия/Al-Aqsa, точка 146 по-горе, точка 125).
- 179 Нещо повече, трябва да се припомни, че член 19, параграфи 3—7 от Решение 2011/782, член 25, параграфи 3—11 от Решение 2012/739, член 28, параграфи 3—11 от Решение 2013/255 и членове 16—18 от Регламент № 36/2012 предвиждат възможността, от една страна, да се разреши използването на замразените средства за посрещане на основни нужди или за плащане на определени задължения и от друга страна, дават възможност да се разрешава конкретно размразяване на финансови средства, на други финансови активи или на други икономически ресурси.
- 180 Накрая следва да се отбележи, че запазването на името на жалбоподателя в приложените към обжалваните актове списъци подлежи на периодично преразглеждане, за да се гарантира, че лицата и образуванията, които вече не отговарят на критериите, за да фигурират в съответния списък, ще бъдат заличени от него (вж. по аналогия Решение по дело Kadi, точка 103 по-горе, точка 365 и Решение по дело Al-Aqsa/Съвет и Нидерландия/Al-Aqsa, точка 146 по-горе, точка 129).
- 181 Следователно трябва да се направи изводът, че мерките на замразяване на средства, на финансови ресурси и на други икономически ресурси на жалбоподателя спазват принципа на пропорционалност и поради това те са съвместими с правото му на собственост.

По нарушаването на правото на личен и семеен живот, на правото на свобода на придвижване, както и на национални норми и на нормите на Съюза относно гражданите на държавите членки и на Съюза

- 182 Следва да се разгледат доводите на жалбоподателя, изтъкнати срещу ограничаващите достъпа до територията на държавите членки ограничителни мерки, като се направи разграничение между случая, свързан с територията на Френската република, чийто гражданин е жалбоподателят, и случая, свързан с територията на другите държави членки.

– По ограничаването на достъпа до френска територия

183 Следва да се припомни, че в член 18, параграф 1 от Решение 2011/782, в член 24, параграф 1 от Решение 2012/739 и в член 27, параграф 1 от Решение 2013/255 (наричани по-нататък „разпоредби за ограничаване на достъпа“) Съветът е предвидил следното:

„Държавите членки предприемат необходимите мерки за предотвратяване на влизането или транзитното преминаване през тяхна територия на лицата, отговорни за жестоките репресии срещу цивилното население в Сирия, на лицата, които получават ползи от режима или го подкрепят, както и на свързаните с тях лица, изброени в приложение I“.

184 В решенията, посочени в предходната точка, обаче е включена специална разпоредба относно гражданите на държавите членки.

185 Всъщност съгласно член 18, параграф 2 от Решение 2011/782, член 24, параграф 2 от Решение 2012/739 и член 27, параграф 2 от Решение 2013/255 (наричани по-нататък „разпоредби относно гражданите“):

„Параграф 1 не задължава никоя държава членка да отказва на собствените си граждани влизане на своя територия“.

186 С тази разпоредба също така се признава изключителната компетентност на държавите членки относно прилагането на разглежданите ограничения към собствените им граждани. От това следва, че по отношение на лице, което като жалбоподателя освен сирийско гражданство има и френско гражданство, правото на Съюза не задължава френските власти да му наложат забрана за достъп до територията на Френската република.

187 В отговор на искането за информация, което Общият съд отправя до Френската република (вж. точки 38 и 39 по-горе), същата уточнява, че приема разпоредбите относно гражданите като предпазна клауза, която ѝ позволява да гарантира на своите граждани правото на достъп до националната територия, право, което според нея по-конкретно произтича от конституционната ценност на свободата на придвижване и от член 3 от Протокол № 4 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи. Френската република също така посочва, че тъй като жалбоподателят има френски паспорт, който го идентифицира като френски гражданин с името André Mayard, той може да влезе във Франция, и то дори този паспорт да е с изтекъл срок на валидност.

188 Също така в писмения си отговор на поставения от Общия съд въпрос Съветът потвърждава, че за прилагането на разпоредбите относно гражданите отговорност носят държавите членки, които дори не са задължени да уведомят Съвета за обстоятелството, че използват тези разпоредби.

189 При тези обстоятелства и тъй като жалбоподателят не оспорва нито предоставената от Френската република информация, нито отговора на Съвета, следва да се отбележи, че оплакването му относно твърдяната невъзможност да влезе във Франция, където пребивава семейството му, не отговаря на фактите и поради това трябва да се отхвърли. Също така това се отнася и до твърдяното нарушение на личния и семеен живот на жалбоподателя, доколкото от горепосоченото следва, че обжалваните актове не поставят под съмнение възможността му да посещава семейството си във Франция.

– По ограничението на свободното движение в Съюза

- 190 Следва да се отбележи, че въпреки разпоредбите относно гражданите гражданин на държава членка, който следователно е и гражданин на Съюза, и чието име е в списъците на лицата, засегнати от разпоредбите за ограничаване на достъпа, попада в приложното поле на същите по отношение на държавите членки, различни от държавата членка, с чието гражданство е лицето.
- 191 Това следва от факта, че когато разпоредбите за ограничаване на достъпа са адресирани до държави членки, различни от държавата членка, чийто гражданин е лицето, спрямо което са наложени разглежданите ограничителни мерки, не се прилага никаква специална дерогация за гражданите на Съюза. Така че дори и по отношение на тези граждани посочените държави членки са длъжни да прилагат въпросните ограничения, когато се отнася до територията им. Всъщност разпоредбите относно гражданите се прилагат само на територията на държавата членка, чийто гражданин е лицето.
- 192 Следва да се разгледа въпросът дали положението на гражданите на Съюза, породено от разпоредбите за ограничаване на достъпа, е съвместимо с правата, с които същите разполагат.
- 193 Във връзка с това трябва да се припомни, че съгласно член 21, параграф 1 ДФЕС:
- „Всеки гражданин на Съюза има право свободно да се движи и да пребивава в рамките на територията на държавите членки при спазване на ограниченията и условията, предвидени в Договорите, и на мерките, приети за тяхното осъществяване“.
- 194 Освен това съгласно съдебната практика правото на свободно движение на гражданите на Съюза не е безусловно (Решение на Съда от 10 юли 2008 г. по дело Јіра, С-33/07, Сборник, стр. I-5157, точка 21 и Решение от 17 ноември 2011 г. по дело Аладжов, С-434/10, Сборник, стр. I-11659, точка 28).
- 195 Следва да се отбележи, че включената във втората част от изречението на член 21, параграф 1 ДФЕС (вж. точка 193 по-горе) резерва препраща към Договорите, в множествено число, което също така включва ДЕС. Ограниченията на достъпа, посочени в приетите въз основа на член 29 ДЕС решения, обаче очевидно представляват разпоредби, приети въз основа на прилагането на ДЕС.
- 196 Следователно трябва да се констатира, че с приемането на актове от общата външна политика и политика на сигурност Съветът по принцип може да ограничи правото на свободно движение в Съюза, което е предоставено на жалбоподателя от статута му на гражданин на Съюза. Следва обаче да се провери дали Съветът е действал в съответствие с принципа на пропорционалност, така както е определен в съдебната практика, посочена в точки 146 и 174 по-горе.
- 197 Във връзка с това, от една страна, следва да се отбележи, че изложените съображения в точки 177, 178 и 180 по-горе относно целесъобразния, необходимия и ограничен във времето характер на мерките за замразяване на средствата на жалбоподателя са приложими по аналогия към разпоредбите за ограничаване на достъпа. От друга страна, следва да се припомни, че в съответствие с член 18, параграф 6 от Решение 2011/782, с член 24, параграф 6 от Решение 2012/739 и с член 27, параграф 6 от Решение 2013/255 компетентният орган на държава членка може да разреши влизането на нейна територия по-конкретно поради неотложни причини от хуманитарно естество.
- 198 По отношение на довода, който жалбоподателят извежда от Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите членки, за изменение на Регламент (ЕИО) № 1612/68 и отменяща

Директиви 64/221/ЕИО, 68/360/ЕИО, 72/194/ЕИО, 73/148/ЕИО, 75/34/ЕИО, 75/35/ЕИО, 90/364/ЕИО, 90/365/ЕИО и 93/96/ЕИО (ОВ L 158, стр. 77), е важно да се отбележи, че разпоредбите за ограничаване на достъпа, които се отнасят до гражданите на Съюза, трябва да се приемат за *lex specialis* по отношение на посочената директива, така че тези разпоредби да имат предимство пред последната в изрично урежданите от тях положения (вж. в този смисъл и по аналогия Решение на Съда от 19 юни 2003 г. по дело Mayer Parry Recycling, C-444/00, Recueil, стр. I-6163, точка 57 и Решение на Общия съд от 14 юли 2005 г. по дело Le Voci/Съвет, T-371/03, RecueilFP, стр. I-A-209 и II-957, точка 122).

- 199 Впрочем в общ план и в специфичен контекст този *lex specialis* само отразява ограниченията на свободното движение, които държавите членки могат *uti singuli* да приложат към определени лица съгласно член 27 от Директива 2004/38. Всъщност този член не предоставя на гражданите на Съюза безусловно право на свободно движение в Съюза, а позволява на държавите членки да ограничат тази свобода по-конкретно по съображения, свързани с обществения ред или обществената сигурност, при спазване на принципа на пропорционалност (вж. в този смисъл Решение по дело Jira, точка 194 по-горе, точки 22 и 29).
- 200 Предвид всички изложени по-горе съображения четвъртото основание следва също така да се отхвърли и следователно жалбата по дело T-307/12 в нейната цялост.

Б – По жалбата по дело T-408/13

- 201 Както бе отбелязано в точка 40 по-горе, в съдебно заседание жалбоподателят уточнява по същество, че жалбата по дело T-408/13 трябва да се счита като подадена при условията на евентуалност, с цел да се вземе предвид хипотезата, при която Общият съд би установил поне частична недопустимост на жалбата по дело T-307/12.
- 202 Доколкото от точки 45—79 по-горе следва, че жалбата по дело T-307/12 е изцяло допустима, следователно не е необходимо да извършва произнасяне по жалбата по дело T-408/13.

По съдебните разноски

- 203 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Освен това съгласно член 87, параграф 6 от Процедурния правилник, когато липсва основание за постановяване на съдебно решение по същество, Общият съд определя съдебните разноски по свое усмотрение.
- 204 Тъй като жалбоподателят е загубил дело T-307/12, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с исканията на Съвета.
- 205 В рамките на дело T-408/13 с оглед на обстоятелствата в конкретния случай ще бъде справедливо жалбоподателят да бъде осъден също така да заплати съдебните разноски. Всъщност Общият съд не трябва да се произнася по жалбата по посоченото дело, тъй като тя е подадена при условията на евентуалност, с цел да се вземе предвид хипотезата на евентуална недопустимост на жалбата по дело T-307/12, която обаче не е изтъкната от Съвета към момента на подаване на жалбата по дело T-408/13.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (девети разширен състав)

реши:

- 1) **Отхвърля жалбата по дело T-307/12.**
- 2) **Липсва основание за произнасяне по жалбата по дело T-408/13.**
- 3) **Осъжда г-н Adib Maayah да заплати съдебните разноски.**

Berardis

Czúcz

Pelikánová

Popescu

Buttigieg

Постановено в открито съдебно заседание в Люксембург на 5 ноември 2014 година.

Подписи

Съдържание

Обстоятелства, предхождащи споровете	2
Производство и искания на страните	4
От правна страна	7
А – По жалбата по дело T-307/12	7
1. По допустимостта на исканията за изменение на исканията	7
а) По искането жалбата да се отнася до Решение 2012/739 и до Решение 2013/255	7
б) По искането жалбата да се отнася до Регламент за изпълнение № 363/2013	8
По задължението за съобщаване на жалбоподателя за Регламент за изпълнение № 363/2013	8
По избора между пряко съобщаване на заинтересованите лица за Регламент за изпълнение № 363/2013 и публикуване на известие за този акт в Официален вестник	9
По условията за съобщаване на жалбоподателя за Регламент за изпълнение № 363/2013	11
2. По съществуването на спора	12
а) По второто основание, изведено от нарушаване на задължението за мотивиране	13
б) По първото основание, изведено от нарушаване на правото на защита, на правото на справедлив процес и на правото на ефективна съдебна защита	15
в) По третото основание, изведено от липсата на доказателства за съществуването на достатъчна връзка между жалбоподателя и положението, което е предизвикало приемането на ограничителните мерки срещу Сирия, както и от нарушаване на принципа на пропорционалност	18
По задълбочеността на упражнявания от Общия съд контрол	18
По възможността на Съвета да се основава единствено на професионалните функции на жалбоподателя	19
По другите доводи на жалбоподателя	22
– По твърдяната необходимост от започване на разследвания или преследване срещу жалбоподателя, преди той да бъде включен в списъците на лицата, засегнати от ограничителните мерки	22
– По размера на личните финансови ресурси на жалбоподателя и по твърдяното от него неучастие в политиката и в репресиите срещу гражданското население	23
г) По четвъртото основание, изведено от нарушаване на принципа на пропорционалност, на правото на собственост, на правото на личен и семеен живот и на правото на свобода на придвижване, както и от нарушаване на националните норми и на нормите на Съюза относно гражданите на държавите членки и на Съюза	23

Предварителни бележки	24
По нарушаването на правото на собственост	24
По нарушаването на правото на личен и семеен живот, на правото на свобода на придвижване, както и на национални норми и на нормите на Съюза относно гражданите на държавите членки и на Съюза	25
– По ограничаването на достъпа до френска територия	26
– По ограничението на свободното движение в Съюза	27
Б – По жалбата по дело T-408/13	28
По съдебните разноски	28